

ZEILEN EN LEVEN MET EEN HANDICAP

'IN MIJN ROLSTOEL ONTDEKTE IK DAT IK LIEFDE KAN GEVEN'

Hij behoort tot de beste paralympische zeilers van de wereld en is lid van de Delta Lloyd Kernploeg. Toch is zeilen niet meer dan 'een bot om op te kauwen' bij het verwerken van het verlies van zijn grootste passie: bergen beklimmen. **Thierry Schmitter** over hoe een ongeluk zijn leven in één klap op z'n kop zette.

Hij was negenentwintig jaar toen hij zijn rug brak in de Zwitserse Alpen. Het gebeurde bij het beklimmen van een zestig meter hoge en bevroren waterval, in een dal niet ver van Chamonix. Eigenlijk een beklimming van niks vergeleken met wat Thierry Schmitter in zijn leven al beklommen had, solo en op expeditie naar de reuzen in de Himalaya (en de Kaukasus). Ze waren met z'n vieren, alle vier berggidsen in opleiding en zeer ervaren bergbeklimmers. Thierry ging voorop. Halverwege de klim plaatste hij de eerste tussenzekering door een ijsschroef in het ijs te slaan. Bijna boven zocht hij op de tast een goede plek voor een laatste zekering, net onder het sneeuwveld

bovenop de waterval. Toen ging het mis: de sneeuw begon te schuiven en veegde hem zonder mededogen van de wand. "Omdat ik met een touw aan die eerste tussenzekering vastzat, slingerde ik als een pendule tegen de bevroren wand: boem! boem! boem! Bij een van die klappen heb ik mijn rug gebroken. Daarna viel ik op de helling aan de voet van de waterval in de sneeuw. Gelukkig was de helling vrij steil; als de ondergrond vlak was geweest, had ik het niet overleefd." Sindsdien zit hij in een rolstoel, verlamd vanaf zijn twaalfde wervel en beroofd van zijn enige passie. Een liefde die hem bijgebracht is door zijn vader, die hem van jongs af aan meenam naar de bergen. Hij

woonde met zijn Franse ouders weliswaar vanaf zijn derde jaar in Nederland, maar elke vakantie trok hij naar de Alpen of de Ardennen. Hij groeide op in de bergen en wilde er, nadat hij het Zwitserse diploma voor berggids behaald had, gaan wonen en werken. Samen met zijn kinderen en vrouw, ook een klimmer, van wie hij inmiddels gescheiden is; zij zou het berghutje runnen, terwijl hij met de gasten zou gaan klimmen en skiën. "In de bergen was ik volmaakt gelukkig met mezelf. Ik was onafhankelijk, emotioneel en fysiek vrij in een omgeving die soms heel wreed kan zijn. Je moet veel kennis van de natuur hebben om daar te overleven. Je ontwikkelt nederigheid ten

opzichte van de natuur en ondertussen probeer je telkens weer je eigen limieten te overtreffen." Hij had naar eigen zeggen voor het ongeluk 'oogkleppen' op, was vooral bezig met klimmen. Ja, er was tijd voor zijn studie aan de TU in Delft die hij netjes afmaakte, hij speelde jarenlang ijshockey in Zoetermeer, ging regelmatig windsurfen in Scheveningen en skiën in de Alpen ("zoveel mogelijk buiten de pistes"). Maar

uit,' was haar reactie. Ik vond het prima. Ik was alleen maar met de bergen bezig, met die volgende top die bedwongen moest worden. Ook toen ik al een gezin had dacht ik alleen maar: zolang ik mijn verantwoordelijkheid neem en zorg dat ze te eten hebben, is het goed. Pas na het ongeluk heb ik ontdekt dat ik niet alleen op aarde ben. Dat ik onderdeel van een systeem ben en dat mijn kinderen me nodig hebben om zich te ontwikkelen. Pas

'Succes en podiumplaatsen geven me niet meer de echte blijdschap en voldoening. Het is mijn brandstof niet meer'

voor een uitdagende berghelling, waar dan ook op de wereld, moest uiteindelijk alles wijken.

"Daar was ik heel extreem in. Ik was ook niet of nauwelijks geïnteresseerd in meisjes. Tijdens mijn schooljaren en studietijd heb ik een paar vriendinnetjes gehad. Met een van hen liep het stuk, omdat ze graag met mij op de motor naar Italië op vakantie wilde. Ik zei dat ik niet ging omdat ik wilde klimmen. 'Dan is het

prettig, relaxed. "Het leven zou, denk ik, een stuk eenvoudiger geweest zijn als ik die drang om telkens weer tegen een berg op te klimmen niet had gehad. In mijn rolstoel kwam ik erachter dat ik zo geboren ben en dat vooral het klimmen mijn karakter en levensstijl verder gevormd hebben. In de bergen werd ik altijd aangejaagd door nieuwe uitdagingen, fysiek en mentaal, door dingen te doen die doorzettingsvermogen vragen. Een top via een moeilijke route bedwongen? Mooi, en dan meteen weer door naar de volgende top, continu bezig zijn. Met zeilen, waar ik drie jaar na mijn ongeluk mee begonnen ben, is het een beetje hetzelfde. Als ik op de catamaran zeil, probeer ik manieren te bedenken waardoor ik zo min mogelijk schuif op de trampoline. Voortdurend ben ik bezig om zo goed mogelijk vooruit te komen met steeds weer nieuwe aanpassingen." In het zeilen vond hij na zijn revalidatie in een Zwitserse kliniek een van zijn nieuwe uitdagingen. Sinds 2001 is hij wedstrijd-zeiler in de 2.4mR-klasse. Daarin worden kleine en wendbare scheepjes gebruikt, geschikt voor valide en invalide sporters.

toen heb ik ontdekt dat ik liefde kan geven aan andere mensen, dat dat ook belangrijk is in het leven."

NIEUWE UITDAGING

Na het ongeluk dacht hij dat de drang om te sporten, limieten op te zoeken, en altijd maar te moeten bewegen, verdwenen zou zijn. Dat leek hem na het verlies van het gebruik van zijn benen niet meer dan logisch. Ergens leek het hem ook wel

Met dank aan zijn ervaringen als surfer en zeiler in de branding van Scheveningen won hij tijdens de Paralympics in Athene een bronzen medaille, werd hij in 2009 en 2010 wereldkampioen in de 2.4mR op de WK voor Paralympische klassen en trad hij toe tot de Delta Lloyd Kernploeg. Sinds 2003, toen hij zijn eerste medaille op een WK won, heeft hij bij bijna elke wedstrijd op het podium gestaan. En dus is hij logischerwijs de grote favoriet voor het goud bij de Paralympics volgend jaar. "Toch is dat voor mij niet het grote doel. Ik word liever nog een keer wereldkampioen in de open 2.4mR-klasse, die is voor valide en invalide atleten toegankelijk. Dat vind ik een veel grotere prestatie dan het winnen van een medaille op de Paralympics. Op het open WK staan negentig boten aan de start, in Athene waren het er twaalf. Natuurlijk is het leuk om via de kranten aandacht te krijgen en bekend te zijn door die plak in Athene, maar ik vind de journalistieke aandacht in

'Ik kon mijn kinderen niet eens leren fietsen! Daar ben ik vaak heel verdrietig om geweest'

tegenspraak met wat voor mijzelf belangrijk is. Het succes en de podiumplaatsen geven me ook niet meer de echte blijdschap en voldoening. Het is mijn brandstof niet meer. Sinds 2003 wordt mijn jaarlijkse ritme bepaald door het paralympisch zeilen. Ik ga er nog een jaar mee door, die verplichting heb ik, maar ik ben wel op zoek naar nieuwe uitdagingen. Misschien ga ik wel kitesurfen of wat meer op de catamaran zeilen, dat is toch wat spectaculairder. Het zeilen is vooral therapeutisch. En dat zal het altijd blijven. Een bot om op te kauwen."

VERDRIET

Op de plek van het ongeluk is hij nooit meer geweest. Hij heeft er ook geen

behoefte aan. Hij heeft er niets te zoeken, omdat het in een gebied ligt dat bij uitstek geschikt is om te klimmen. In de bergen komt hij alleen nog maar om te skiën op zijn zitski. 'Een soort schaalte' dat met een veringsysteem vastzit aan een ski die, afhankelijk van de kwaliteit van de sneeuw, breed of wat smaller is. "In mijn handen heb ik voor het evenwicht een soort krukken met aan het uiteinde kleine skietjes. Het is voor wat het gevoel betreft te vergelijken met snowboarden: op een lat de helling af, uiteraard bij voorkeur buiten de pistes."

Het liefst gaat hij met zijn drie kinderen (15, 14, en 10 jaar) die hij samen met zijn ex-vrouw de liefde voor de bergen bijbracht. Al was het dan niet op de manier waarop hij het had gewild. "Ik kon ze niet eens leren fietsen! Ik kon ze ook niet helpen toen ze voor de eerste keer op ski's stonden. Daar ben ik vaak heel verdrietig om geweest. Het is juist een van de redenen geweest dat ik kinderen wilde, dat ik ze mijn passie voor de bergen kon doorgeven zoals mijn vader dat met mij had gedaan. Ik wilde ze laten ervaren wat ik toen met hem ervaren heb. Het mocht niet zo zijn. Maar ik ben nu wel gelukkig, zonder enige spijt over wat ik in mijn leven ondernomen heb."

